

N A Š D O M

„Vrli Slovenci: Prava vera bodi vam luč, materin jezik bodi vam ključ do zveličanske narodne omike.“ A. M. Slomšek.

Izhaja vsak drugi četrtek. Naročniki „Slov. Gospodarja“ ga dobivajo zastonj. Posebej naročen velja s poštnino vred eno krono za celo leto. Posamezne številke veljajo 4 h. — Naročnina se pošilja na upravnništvo „Našega Doma“ v tiskarni sv. Cirila v Mariboru. — Za oznanila se plačuje od navadne vrstice (petit), če se enkrat natisne, po 15 h, dvakrat 25 h, trikrat 35 h.

Mi gremo naprej!

Mi gremo naprej! Te besede so postale v zadnjem času geslo vseh onih, ki hočejo na Spodnjem Štajerskem okrepiti krščansko prepričanje, vzbuditi odločno slovensko-narodno zavest, ter pomagati v stiskah živečemu kmetu, obrtniku, delavcu. Naš list se je postavil ob stran teh mož in mladeničev, žen in mladenk ter s plamtečo besedo in gorko ljubeznijo podpiral njihova prizadevanja. Vedno bolj in bolj je rastlo to gibanje na Spodnjem Štajerskem. A s tem gibanjem je rasel tudi naš list.

Število iztisov, katere pošiljamo med slovenski svet, znaša s to številko že okoli 12.000. To nam je veselo znamenje, da naše ljudstvo vedno bolj spoznava, — kje so njegovi prijatelji, kje neprijatelji. Še ni preteklo eno leto, odkar je naš list ustanovljen in že ima toliko zvestih prijateljev.

Ker se nam število naročnikov tako lepo širi, zato tudi moramo mi skrbeti za razvoj lista. Vsled tega vidite danes naš list povečan. S tem nam je dana prilika,

da lahko več govorimo z Vami, kot dosedaj, ker nam je prostor večji.

Dragi naročniki in prijatelji! Ostanimo si še nadalje zvesti. Mi delamo za vas, vi delajte za nas, in naši zdravi nazori se bodo bolj in bolj vsesali v naše ljudstvo. Naj bo vedno naše mladeniško geslo: Mi gremo naprej!

Vera in politika.

„Varujte se farizejskega kvasa“, je rekel nekaj Zveličar svojim učencem. Tudi dandanes se mora človek skrbno varovati kvasa, zmot in laži, ki se z besedo in pisavo trosijo po svetu. Zviti lisjaki stvar tako zasujejo, da lahko vjamemo kakega, ki premalo misli ali pa nič hudega ne sluti.

Dandanes se posebej pogostoma sliši, da vera nima s politiko nič opraviti. Listi „Štajerc“, „Rodoljub“ in drugi v vsaki številki to trobijo. Dragi bralec, posluži se le malo svoje pameti, pa trezno premisli naslednje vrstice in boš sprevidel, koliko veljajo besede krivih prerokov.

Ali res nima vera s politiko nič opraviti? Kaj pa je vera? Vera je zveza med človekom in Bogom, je tista luč, ki jo je Bog sam prižgal človeku, da mu sveti na poti sedanjega življenja in ga pripelje v

zavetje srečne večnosti. Kaj pa je politika? Pod to besedo si lahko dosti kaj mislimo, navadno pa pomeni javno delovanje za pravice ljudstva in občni blagor v raznih družtvih, listih in zastopih.

Če tedaj kdo reče, da vera nima s politiko nič opraviti, pomenijo te besede, da človek za občni blagor in ljudske pravice naj dela brez Boga, to dalje pomeni, da za svoje politično delovanje človek ne bo dal odgovora pravičnemu sodniku, da se torej v politiki ni treba ozirati ne na Boga, ne na resnico, ne na poštenost, delaj, kakor se ti ravno primerno zdi. Zdaj lahko lažeš, drugokrat goljufaš, tretjokrat komu siloma krivico storiš. Če pa v politiki nisi navezan na božje postave, zakaj bi pa bil v drugih rečeh? Potem tudi trgovec in rokodellec in kmet in uradnik lahko goljufa, krade, odpove pokorščino, kajti vera nima s trgovino, rokodelstvom, kmetijstvom itd. nič opraviti.

Trditi tedaj, da vera nima s politiko nič opraviti, se pravi, tajiti vero in Boga, če v politiki ne velja deset božjih zapovedi, potem sploh nikjer ne veljajo. Štrta božja zapoved pravi, da moramo biti pokorni starišem in postavnim poglavarjem, če pa vera nima s politiko nič opraviti, potem se sme človek spuntati, nauk, da vera nima s politiko nič opraviti vodi do

† Dr. Jakob kardinal Missia, knez in nadškof goriški.

Dne 24. marcija je umrl v Gorici dr. Jakob Missia, kardinal, knez in nadškof goriški. Ob njegovi smrti ne žaluje samo goriška škofija, ker je zgubila svojega nadpastirja, ampak žaluje tudi ves slovenski kmetjski stan. Kajti kardinal Missia je bil sin slovenskega kmeta. In on je bil v počastil slovenski kmetjski stan, ker se še nobeden sin slovenske matere ni povspel v družabnem redu tako visoko, kakor ravno on.

Kardinal Jakob Missia se je rodil pri Sv. Križu na Murskem polju (na Štajerskem) 30. junija 1838; šolal se je večinoma v Gradcu; a v duhovnika je bil posvečen 30. maja 1863 v Rimu, kamor je bil poslan od graškega kneza in škofa. Bil je jako izobražen duhovnik in je deloval v pastirstvu in drugih duhovskih poslih v Gradcu, kjer je z besedo in peresom zagovarjal pravice katoliške cerkve in duhovščine.

Dne 14. junija 1884 je bil imenovan ter 10. novembra istega leta potrjen kne-

zom in škofom ljubljanskim. V škofa je bil posvečen 7. decembra v Gradcu in 14. istega meseca je zasedel škofijski sedež v Ljubljani. Po smrti prerano umrlega kneza in nadškofa goriškega Alojzija Zorna je bil Missia imenovan na njegovo mesto dne 12. decembra 1897. Dne 24. marcija 1898 je bil potrjen kot tak od rimske stolice in 22. maja 1898 je zasedel knez nadškofijski sedež v Gorici. Ne dolgo potem, namreč 17. junija 1899. je bil povišan in razglašen za rimskega kardinala, kar je bilo v čast ne le njemu, ne le goriški cerkvi, katero je vladal, ampak tudi celemu slovenskemu narodu, iz katerega je pognal tako odličen duhovnik.

Pokojni kardinal je posebno veliko veljal pri našem presvetlem cesarju, kateri mu je večkrat očitno pokazal svojo naklonjenost. Kako je cenil sv. oče rajnega kardinala, razvidi se iz tega, da je žalostno zaklical, ko je zvedel o njegovi smrti: To je bil svet mož.

Rajnik je že več časa bolehal za srčno hibo; pred zadnjimi božičnimi prazniki ga je bilo enkrat hudo napadlo, da so ga sprevideli s sv. zakramenti. Od tedaj se je

bilo vedno bati za njegovo življenje. Pozneje so se napadi ponavljali, a bili so lahki. Zdravniki so mu odsvetovali vsako delo, ali mož je bil dela tako vajen, da ga ni hotel pustiti. Imel je pa vže iz Gradca navado, da je delal po noči, ker so ga čez dan preveč motili. Še zadnji dan je pisal pozno v noč in sicer do 10. ure. To je bilo dne 23. marcija. Predno je šel k počitku, je odmlil sv. rožni venec. Okolu polnoči se je pojavil hud srčni napad, kakoršnih je imel od jeseni minulega leta mnogo. — Sestra križarka Agripina, ki mu je po zdravnikovem naročilu po noči stregla, je bila takoj na pomoč. Položila mu je obkladke na prsi ter mu pripravila aparat za vdihovanje kislica. Na to je šla v stransko sobo po drug aparat. Ko se je pa vrnila, našla je že kardinala v jako nevarnem stanju. Sklicala je brž služabnike in č. gosp. kapelana Ličana ter kancelarja Zampara. Gospod kapelan Ličan mu je nemudoma podelil sv. zakramente za umirajočee. Na to je kardinal še parkrat izdihnil in umrl ob pol 1, držeč v desnici mrtvaško svečo, katero si je dva dni prej sam k postelji

groznega hudodelstva, da malodudje morijo kronane glave, kakor orili našo cesarico, italijanskega predsednika ameriških zedinjenih držav in mnoge druge. »Vera nima s politiko nič opraviti«, je tedaj puntarski in krivoverski nauk.

Pa nasprotniki nam porečejo: Kristus je sam rekel: Moje kraljestvo ni od tega sveta; dajte cesarju, kar je cesarjevega in Bogu, kar je božjega, torej se vera naj ne vtika v posvetne zadeve.

Odgovor: Kraljestvo Kristusovo, njegov evangelij, njegova cerkev pač res ni od tega sveta, ker je niso ljudje napravili in je ljudje ne bodo odpravili, ni od tega sveta, ker ni samo za ta svet, ampak človeka vodi v večnost, zato se pa človek mora v sedanjem življenju v vsem svojem dejanju in nehanju ravnati po nespremenljivih naukih Kristusovih. Res je rekel: dajte cesarju, kar je cesarjevega, ali pa ni ravno to Kristusova zapoved? Kdor tedaj trdi, da vera nima s politiko nič opraviti, tisti taji Kristusovo zapoved, da moramo cesarju dati, kar mu gre.

Ali veste, kaj je rekel Kristus Ponciju Pilatu, namestniku mogočnega rimskega cesarja? »Ne bi imel nobene oblasti čez mene, če ti ne bi bilo dano od zgoraj« (Jan. 19, 11) to je od Boga. In sv. Pavel uči: Ni oblasti, kakor od Boga (Rimlj. 13, 1) in kdo se opira oblasti, opira se božji naredbi. Ali tedaj nima vera s politiko nič opraviti?

Nasprotniki svojim besedam sami ne verjamejo. Če nima vera s politiko nič opraviti, potem tudi ne politika z vero. Zakaj se pa potem razni mazači vtikajo v čisto verske reči, hočejo ukazovati, kako se naj zakramenti delijo, koliko naj v cerkvi sveč gori, kaj se naj pridiguje. Z nemškutarijo hočejo širiti tudi luteransko vero.

Da, da, vi pobeljeni grobovi kričite: vera nima s politiko nič opraviti, da vam se potem ne bi bilo treba ozirati na pra-

vice ljudstva, ne na poštenje, ne na resnico. Predobro vas poznamo, kaj hočete s tem reči. Na Francoskem so tudi kričali: vera nima s politiko nič opraviti, in prišlo je tako daleč, da so Kristusa vrgli iz šole, prepovedali procesije (pijani rogovileži seveda smejo imeti svoje obhode), prepovedali celo rajnim križ postaviti na grob.

Francoski učenjak Žufoa pravi, da človek iz male knjižice, ki se ji pravi katekizem, dobi odgovor na najvažnejša vprašanja, in ko odraste, nima nikakšnega dvoma o natornih, političnih in mednarodnih pravicah, ker vse to sledi naravno in samo po sebi iz krščanstva. Stari grški modrijan Plutarh pa je rekel: Lažje je mesto v zraku pozidati, kakor državo ustanoviti brez vere. Ali torej vera nima s politiko nič opraviti? Pač ima, ona je podlaga prave, poštene in za občni blagor res zavzete politike.

Sodite tedaj sami, koliko veljajo besede »Štajerčeve«, ki hoče biti dober kristjan, z druge strani pa vero pognati med staro ropotijo.

Drugokrat še kaj več.

Politični razgled.

Avstrijsko domoljubje. Na veliki petek, ko se vsaki kristjan zaradi spomina na velike dogodke odrešenja mirno zadrži, imeli so nemški Celjani zborovanje, na katerem so zahtevali, naj se slovenska gimnazija v Celju opusti. Govorili so jako vročerkvno. Advokat dr. Mravlak, rojen v Slovenskih goricah, a sedaj velik Nemec, se je celo drznil zaklicati: »Odslej nečemo imeti nič več opraviti z državnimi potrebami, zdaj je čisto vseeno, ali avstrijska država ostane še nadalje ali ne!« Tako je govoril en vodja spodnještajerskih Nemcev.

Sv. Oče so izdali okrožnico, pismo za celi katoliški svet, katero imenujejo svoje zadnje pismo, svoj testament. Govorijo v pismu o stvareh, ki zanimajo in vznemir-

tiral tudi za uboge in za svoje sorodnike. Bogato knjižnico je kardinal podaril škofiji. Ker je pokojnik dal na svoje stroške popraviti nadškofijsko palačo, je njegova zapuščina jako skromna. Liberalni »Rodo-ljub« in za njim bo pricapljal tudi »Štajerc« trdijo, da je kardinal zapustil veliko denarja. Čvekajo tudi o ogromnih vsotah, za katere je bil zavarovan. To pa je vse le liberalna in nemškutarska izmišljotina.

Pogreb kardinala je bil v sredo dne 2. aprila. Za svoje počivališče si je izvolil romarsko cerkev na sv. Gori oddaljeno okoli dve uri od Gorice. Udeležila se je pogreba nepregledna množica ljudstva. Navzoči so bili štiri škofje, ljubljanski dr. Jeglič, krški dr. Mahnič, celovski dr. Kahn ter poresko-puljski Flapp. Lavantinsko škofijo so zastopali stolni prošt L. Herg in kanonik dr. Iv. Mlakar. Nadalje so se udeležili iz naše škofije pogreba kanonik Hajšek, poslanec Žičkar, nadžupnik Korošec, župnik Meško, župnik Medved, revident Štrakej, župnik Weixl, kapelan Postružnik ter mnogo kardinalovih sorodnikov iz Murskega polja.

Pogrebne slovesnosti so se začele okoli 9. ure. Po ulicah so gorele v črno zavite svetilke in raz hiše so visele žalne zastave. Truplo nosijo duhovniki. Med njimi je tudi 84-letni starček, vikarij Ivan

jajo sedanji čas. Bog dal še očetu krščanstva zdravje in življenje.

Slovenski liberalci so zopet enkrat pokazali, da jim je narodnost deveta briga. Kranjski liberalci so predlagali v svojem glavnem listu, naj se Štajerci pobotamo zaradi celjske gimnazije z Nemci. Ker pa se Nemci nočejo drugače pobotati z nami, nego da mi pustimo gimnazijo v Celju, to se pravi, da nam liberalci nasvetujejo, naj se popolnoma udamo nemškim držnim zahtevam. Vsi poštene in zvesti Slovenci imenujejo ta predlog kranjskih liberalcev narodno izdajstvo.

Vojska v Južni Afriki. Po zadnjih bitkah, v katerih so Buri tako dobro naklestili Angleže, so se resnično začela mirovna pogajanja med njimi. Angleži so sedaj nasproti Burom vedno v slabšem položaju, ker dobivajo od njih vedno novih batin. Pri vsem tem pa Angleži vendar nočejo popustiti od svojih zahtev, da jim ostane vsaj nadzorstvo nad burskima republikama, dasi bi že radi povrnili vso Burom storjeno škodo na imetju. Seveda mrtvih Burom ne morejo več k življenju obuditi. A Krüger je za mir edino pod pogojem, da se povrne Burom popolna neodvisnost, sicer se nadaljuje boj do zadnjega. S tem pa Angležem ni nič pomagano, kajti oni so že davno prepričani, da v majhnih bojih ne bodo nikdar kos Burom. Mnogo važnosti se pripisuje pogajanjem med Schalk Burgerjem in Kitchenerjem in vlada na obeh straneh upanje, da se slene mir, ki bode ugoden za obojestranske koristi. Le za popolnoma časten mir bi bil pridobiti tudi Krüger. Listi poročajo zopet o novem porazu angleške vojske. Pred kakimi štirimi tedni se je vršila v zahodnem delu kapske kolonije večja bitka. V noči od 5. do 6. marca so močni burski oddelki napadli čete polkovnika Dorana in jih popolnoma porazili. Angleži so morali pustiti na bojišču vse vozove, Doran sam in 11 mož je ubitih, 30 ranjenih. Najnovejša poročila govore

prinesel, v levici pa križ s svetinjami. K postelji se je zbrala vsa domača družina, ki je pri njem molila do jutra. Pritekel je tudi domači zdravnik g. dr. Pontoni, toda prepozno.

Kardinal je bil v nedeljo cel dan ne navadno vesel. Sklenil je, da bode sam opravil v stolnici vse cerkvene slovesnosti velikega tedna. Maševal je v nedeljo ob pol 10. uri. Pri kosilu in pri večerji je bil zelo šaljiv. Ko so mu hoteli pri kosilu napraviti napitnico k četrti obletnici njegove izvolitve za goriškega nadškofa, je rekel: »Pustite to! Obletnica je jutri, to je 24. marca! Jutri morate napraviti napitnico!« Toda dne 24. marca ga ni bilo več med živimi! Njegova duša je splavala že nad zvezde po večno plačilo.

Truplo kardinalovo je bilo balzamirano ter od četrтка, dne 27. marca razpostavljeno v stari nadškofijski kapelici. Kardinal je bil oblečen v kardinalsko obleko, na rokah je imel rdeče rokavice, čevlji so bili istotako rdeči, a vezani s srebrom; na glavi je imel srebrno-belo mitro. V rokah je držal srebrno razpelo. Obličje je bilo nekoliko potemnelo, a poteze v obrazu so bile nespremenjene. Pred krsto je stal klečalnik, na katerem so molili stalno se vrsteči duhovniki.

Glavni dedič kardinalov je dijaško semenišče v Gorici. Nekaj pa je testamen-

Bressau, kateri je nesel k večnemu počitku že tri škofe. Vkljub starosti se je ponudil tudi sedaj. Krsta je bila odkrita, tako da se je videl kardinal. Sprevod je vodil škof dr. Flapp. V slovo je govoril kardinalu profesor bogoslovja dr. Fajdutti.

Prvi za truplom so šli pokojnikovi sorodniki, hišna družina in člani nadškofijske pisarne. Za njimi so sledili: zastopnik cesarjev grof Cziraky, cesarski namestnik grof Goes, zastopniki vojskarske poslanci itd. Pogreba se je vdeležilo okoli 300 duhovnikov in 60 redovnikov. Vojski so delali spalir. Od Sv. Katarine naprej je vodil sprevod monsignor dr. Sedej. Občina Solkan, skozi katero se je pomikal sprevod, je imela črno ovite slovenske zastave. Sprevod je sprejelo na kantsko starešinstvo ter ga spremljalo na Goro, kamor so kardinala peljali k zadnjemu počitku. Ob grobu mu je govoril ganljivo nagrobnico v slovenskem jeziku ljubljanski škof dr. Ant. Jeglič.

Ljudstva se je ta dan v Gorici vse trlo. Ulice so bile polne, glava pri glavi. Od spreveda se je slišala glasna molitev, mogočni »Miserere«, vojska in meščanska godba. Vsi zvonovi so zvonili.

Velikemu možu, blagemu pokojniku večni mir in pokoj!

o novem porazu Angležev pri Lihtenburgu. Burska poveljnika Delarey in Kemp sta napadla v tem kraju Angleže in je bilo ubitih 400 Angležev in vse polno ranjenih.

Gospodarske stvari.

Švicarsko mlekarstvo oziroma sirarstvo.

Piše Rok Klemenšek iz Solčave.
(Konec).

V okraju Cug smo si ogledali sirarno, katera je stala z vso opravo 70.000 kron. V to sirarno dovažajo mleko od 6000 krav. Sirarna ima eno kuhinjo, tam je bakren kotel, ki drži okrog 700 litrov mleka. Sira delajo tri vrste: 1. iz čisto novega, mastnega mleka; 2. iz zvečer namolzenega, v jutru posnetega in v jutru pomolzenega mleka. Ta sir je na pol masten; 3. pa je sir iz posnetega mleka. Mleko v kotlu se na 20° do 22° C segreje, potem se doda sirišča, (napravo sirišča za domačo uporabo hočem pozneje malo omeniti) potem se pusti mleko v miru tako dolgo, da se vtrdi, kakor na primer kisló mleko. Siri se okrog eno uro. Nato se s primernim drogom, pa večinoma s pomočjo strojev polagoma premešava tako dolgo, da se vse na drobno razdrobi, sedaj se zopet segreje na 30° C, celi čas premešava, tako dolgo, da se vsa sirovina vsede na dno. Med tem pa sirar prilije mrzle sirotke ter dene v kotel pod sir plateno ruto. Tako zajeto vso sirovino s pomočjo dvigače vzdigne iz kotla, ter na pripravi pod stropom pripelje na mizo. Tam pa se spusti v leseno tvorilo, to je tak krog, ki se da razširiti ali stisniti po potrebi, nad mizo pa je stiskača, kjer se sir obteži, da se dobro zgosti in sirotka ocedi. Čez siri ali pet ur se sir toliko vtrdi, da se vzame iz tvorila. Na to se prenese v prvo klet. Tam je napravljeno iz cementa veliko korito in je napolnjeno z zelo slano vodo. Tukaj denejo sir v to vodo kopat in solit 2 do 3 dni. Nato pride v drugo klet, gorko 8° C, tam ostane 3 do 4 mesece, med tem pa se vsaki, ali vsaj vsaki drugi dan obrne ter obriše s snažno cunjó v slani vodi izžeto. Ravno gorkota in snaženje podpira pravilno zorenje.

Ako denemo v jeseni nezrelo sadje v gorko klet, nam kmalu dozori; tudi novo naprešan mošt v gorki kleti začne kipeti in vreti, ter se tako kemično spreminjati. Kaj pa to pouzroči? To so neke glive, ki se s prostim očesom ne dajo videti, pač pa se lahko dajo po svojem učinku opazovati. Torej koder prihaja zrak, prihajajo tudi one glive. Mráz, toplota, snaga in svetloba pa te glive v delovanju podpira ali zadržuje. In tako je za zorenje sira potrebno bolj vlažne, primerno gorke kleti. Tam postane sir polagoma rumenkast in ravno ona rumena barva nam kaže nakopičenje one glive; snaženje s cunjó, ožeto v slani vodi pa glive zavira, da se preveč ne množijo in tako ne povzročijo gnijlobe in razpada. Pa ravno v tem je vsa umetnost švicarskega sira, ter se v tem tudi poučuje na sirarskih šolah.

Ko je tako spažen sir že do 4 mesece v drugi kleti, pride v tretjo klet, ki pa ima gorkoto 14° C. In to pomnoženje gorkote ima namen, pospešiti zorenje v sredini sira. Tukaj ostane zopet tri mesece. Nato pa se dene, ako še ni odprodan zopet v četrto klet, z gorkoto 8° C, da

tako počasi dozori, in 9 mesecev star, je še-le popolnoma dozorel.

Kako pa se naj za malega kmeta in domačo porabo sirišče pripravi. Švicarji rabijo sirišče dve vrsti v obliki praška in v obliki tekočine.

Za našo domačo porabo se najlože v obliki tekočine takole pripravi. Pomniti pa je prej treba, da tudi v sirišču delajo one glivice, kar je bilo že o zorenju sira razloženo, one glivice, katere je stvarnik v želodec mladiča priredil, da se tako mleko razkroji in preide v namen, za katerega je odločeno.

Vzame se želodec mladega sesajočega teleta ali kozliča — Solčavani navadno vzamejo kozliča — se rahlo osnaži, a ne sme se preveč odpraviti sok (žlem) po notrajnosti, ker ravno tukaj je kvas. Nato se malo posoli ter osuši, in tako shranjen se obdrži 2 do 3 leta. Kadar se rabi, se pa vzame n. pr. en četrť kozličjega želodca in en četrť litra mlačne vode, še boljša je sirotka, se vlije v tako posodo, ki se da dobro zamašiti, tako stoji dva dni, potem pa je že za rabo, in se vsakokrat po potrebi skozi snažno cunjó nacedi. Za 20 litrov mleka zadostuje ena kavina žlica te tekočine. Natančno moč sirišča pa najbolje spozna sirar ali gospodinja pri napravi sira. Ako je sirišče premočno, to je preveč onih gliv, mleko kar hitro skupaj potegne in postane slab sir, pust, kakor bukova goba, ako pa je premalo sirišča v mleku, se neče zesiriti, kakor na primer kruh ne vzkipi, ako nimajo drože prave moči.

Naj še omenim kako v Solčavi gospodinje porabljajo mleko. Pripravlja se sir iz sladkega in kislega mleka. S sladkim mlekom se pri napravi sira postopa kakor po sirarnah, samo dozoreti ga ne vedo tako pravilno; nedostaja pa tudi za to primernih kleti.

Iz kislega mleka pa napravljajo sir tako-le: Navadno zvečer, ko je ognjišče od vsakdanje kuhe obrabljeno in še malo gorko, se postavi posneto in v primerne lonce nalito mleko na ognjišče, tam se čez noč rahlo ogreva, v jutru pa se odstavi, dobro premeša in še eno uro tako stoji. Nato se sirotka vstopi na površje, pozajme, ostalo pa se na snažnih platnenih rutah precedi. Zdaj se primerno osoli in dobro premeša ter potlači v tvorilo na pregrnjeno snažno platneno ruto, da tako dobi primerno obliko in se toliko časa v tvorilu pusti, — približno 3 do 4 dni, pa vsaki dan v snažno ruto obrne — da se toliko osuši, da se zamore potem prosto sušiti kje v kuhinji, še bolje pa v hladni, zračni kleti. Zori se v navadnih kmetijskih kletih ter večkrat preobrača in umiva. Ako sir ni potrebno osnažen, napadejo ga muhe in razni mrčesi ter ga skvarijo. 5 ali 6 mesecev star je dozorel.

Pripravlja pa se tudi iz sladkega in kislega mleka, tako imenovani »sirnek«, ki je posebno okusen, iz kozjega in ovčjega mleka, pa tudi dober iz kravjega in sicer najbolje v jeseni, ko je zelo gosto mleko in se ložje obvaruje skvarjenja kakor v poletju.

Vzame se v ta namen snažna posoda, ki se da dobro pokriti in drži na primer 30 litrov. Kolikor mleka se vsaki dan v to odloči, toliko se ga skuha, to pa novega neposnetega mleka, potem se ohladi na 15° C. ter v ono posodo dolije, pa vsakokrat tudi dobro premeša in pokrije

toliko časa, da je posoda napolnjena. Zaa, pa se osoli, doda malo kumine ter dobro premeša, kar se ponavlja vsaki teden enkrat. Na ta način pa se v 1 ali 2 mesecih dozori in zaglivi, da je prav okusen prigrizek. Kako pa se iz kislega mleka napravi »sirnek«, je mislim tako po vsem Slovenskem znano.

S tem pa je sklenjen moj pomanjkljivi opis švicarskega in našega mlekarstva in sirarstva. Sklepam s srčno željo, da bi slovenski kmet na podlagi umnega gospodarstva skrbel za potrebno množino sladkega mleka, a gospodinje naj bi vedele in hotele mleko dobro uporabiti in okusne »malce« pripraviti!

Listne uši na mladem drevju se zatirajo z močno tobakovo vodo, v katero se potapljajo vsi od uši napadeni vršički. Mravlje, ki zalezujejo listne uši zaradi nekega sladkega soka, ki ga uši izcejajo, ne škodujejo sadnemu drevju. Če se zatro uši, izginejo tudi mravlje.

Cepljenje velikih dreves. Nekateri imajo navado, da staremu drevesu naenkrat vse veje odsečejo in ob enem precepijo. To je krivo! Tako drevo se navadno posuši. Staro drevo naj se polagoma cepi. Prvo leto naj se cepi na eni strani, drugo leto na drugi in če je drevo veliko in košato, tretje leto na tretji strani!

Svarilo pred žganjem!

„Pijanci ne bodo posedli nebeskega kraljestva.“ I. Cor. 6, 10.

Nujno, potrebno je, da svarimo vsako krščansko hišo v imenu božjem pred sovražnikom, ki neprestano pustoši narodno življenje, ki prinaša brez števila zla in nesreč v koče delavcev in pogublja duše časno in večno.

Ta naš sovražnik je žganje.

1. Žganje razdružuje zakone, seje kreg in prepir, uboj in umor med moža in ženo, ki sta si pri oltarju dosmrtno zvesto obljubila, in zadušuje ljubezen.

2. Žganje ugonablja otroško vzgojo. Kakšen je zgled, ki ga daja pijanec svojim otrokom?

3. Žganje škoduje na telesu. Ker ga pokaplja v razne bolezni, ne daja mu moči, ampak le kratko razburjenje, na kar sledi tem večja oslabeledost.

4. Žganje peha v ubožstvo. Kdor zapije svojo težko zasluženó mezdo po krčmah, tega družina mora prijeti za beraško palico ali pa začeti krasti.

5. Žganje množi surovosti in hudo delstva. Tri četrťine vseh pregreh pripisujejo pijančevanju.

6. Žganje dela človeka v službi nezanesljivega in nesposobnega. Ono je vzrok brezštevilnim nezgodam pri strojih, tovarnah, vozovih itd.

7. Žganje vodi v norišnico. Koliko je pri nas pijancev, ki so umrli v zblaznelosti!

8. Žganje ugasuje vest in slabi voljo ter zapeljava ljudi k samomoru. Pijanec ni več gospodar samega sebe.

9. Žganje ubija talente, čuvstva, vse višje duhovno življenje, vero in združenje z Bogom. Ohlaja ljubezen do božje besede, cerkve, molitve; misel na sodbo in večno povračilo nima nobenega vpliva več na pijanca.

10. Žganje, sploh pijančevanje izključuje človeka od nebeskega kraljestva in zveličanja. Zakaj pisano je: »Pijanci ne bodo posedli nebeskega kraljestva.«

Žganje stori, da je umrljivost pivcev trikrat večja od zmernih ljudi.

12. Žganje ima navadno v sebi patoko (fuzl), torej strup. Kemična preiskovanja nam kažejo, kako škodljive snovi ima v sebi največ vrst žganja.

13. Žganje (to je alkohol, ki pa se seveda v manjši meri nahaja tudi v vinu, pivu, sadnem moštu itd.), vsak dan zavžito, razdražuje protinaravno želodec, močgane, živce, žile.

14. Žganje je čisto krivo slabega prebavljanja, težkega dihanja, tresenja udov, srčnega utripanja in krča, jetrnice. Vse to so posledice nesrečnega žganjepitja.

15. Žganje rodi slaboumno deco, pijančev otroci zapadejo božjasti, topoglavosti, nemosti in vsakoršnim pregrešnim nagonom.

16. Žganje jemlje državi sposobne vojakke, naklada bremena državi, občini in posameznikom.

17. Žganja (to je alkoholizma) pogubne posledice kaže nam zlasti jasno statistika.

18. Žganjepivcem nasproti postopati z vso strogostjo bo največja dobrota za zmernike.

19. Kaj žganje dela, kdor tega ne veruje, poglej tiste svoje sosede in sodržavljane, ki so mu udani.

20. Kar daš za žganje, groš, ki ga neseš v krmo, utrgal si svoji zdravi hrani, ukradel otrokom. Krčmar bogati, ti pa ubožaš. Le zračuni enkrat, koliko to pride na leto! Kaj bi si pa prihranil!

Razne novice in druge reči.

Mi gremo — nazaj! To pa ne velja za nas, ampak za ubogega ptujskega »Štajerca«. Slabo se mu godi zadnji čas, zelo slabo. Dolgovi za tiskovne stroške mu rastejo, naročniki pa mu vkup lezejo. V Mariboru se je prej po več tabakarnah in prodajalnah prodajal, zadnji čas so izginile vse zaloge. »Štajerc« se je v Mariboru posušil. Iz uredništva »Štajerčevega« je izstopil plemenitaš Kalhberg. Zdaj vodi uredništvo »bivši« komi Križman, kateri že ve, da mi lahko govorimo marsikaj o njem. Uredniško osebje se torej krči. Ptujski oče Ornik, ki je »Štajerca« z denarjem podpiral, si je sedaj s svojimi nemškimi bratci v laseh in nima časa skrbeti za »Štajerca«. »Štajerc« sam pa postaja tudi vedno bolj dolgočasen. Sedaj druga ne zna, nego da gloda ob duhovnikih in slovenskih rodoljubih. Če pa vsake kvatre prinese enkrat kaj novega, potem pa je to gotovo zlagano. Mi kličemo, da se razlega po celem slovenskem svetu, da gremo naprej, »Štajerc« pa javka v Ptuj v svoji kobači, da gre strašno nazaj, da se bliža svoji — smrti!

Od Sv. Jakoba v Slov. goricah. Pozdravljen ljubljene naš, vrli »Naš Dom«! Že okoli 70 izvodov brez priloge »Slov. Gospodarja« prihaja k nam, nas budi, razveseljuje in podučuje. Posebno se te mi mladi tesno oklepamo. Bodočnost je naša! Naša navdušena dekleta že poznajo. Mi mladeniči ne zaostajamo za njimi. Nikakor ne! Pogin ptujskega mrčesa in tvoj vhod v vsako, tudi zadnjo gorsko kočico, je naša naloga. Ti pa le še naprej pridno, brez usmiljenja krtači naše privravnice posilince! Mi smo vsikdar s teboj, mi mladi. Na zdar! Šentjakobski fantje.

Sv. Jakob v Slov. goricah. Tukajšnji prijatelji »Štajerca« so zmagali pri občin-

skih volitvah. Nihče ne upa prav nastopiti proti Gregi Škofu, ki vam je zadnjič pisal, »da je ne blazen.« Prav poje narodna pesem o nas:

Jakobčani, Jakobčani
imenitni smo glavani
se nikogar ne bojimo...!!
Če se Grega zdere
Pa — — zbežimo!

Sv. Jurij v Slov. gor. Od raznih strani se poroča o živahnem mladenškem gibanju, posebno pri naših sosedih v Jarelini in pri Sv. Benediktu je mladi svet zelo probujen. A tudi mi jurjevski mladeniči in dekleta nečemo zaostati, tudi mi gremo naprej. Sestavil se je velikanski pevski zbor mladeničev in deklet; na velikonočne praznike smo prvokrat nastopili v cerkvi. To vam je bilo strmenje, ko je čez 60 mladih, jasnih glasov zapelo veselo velikonočno pesem. Mladi in stari so pripoznali, da še kaj takega niso slišali. O večjih praznikih bomo sedaj Jurjevčanom večkrat napravili tako veselje, ko se pa dovolj izurimo, bomo priredili kako veselico in povabili tudi naše sosede, da vidijo, kaj znamo. — V kratkem se tudi pri nas ustanovi izobraževalno društvo »Edinost«. Pravila so se že pred enim mesecem poslala k namestniji. Za petje ni vsak vstvarjen, k temu društvu pa lahko vsak pristopi, če je le zdrave pameti in poštenega srca. Tako upamo, da bo »Naš Dom« odslej imel večkrat kaj lepega poročati iz našega kraja.

Sv. Barbara pri Mariboru. Žalostno je in nihče bi nam menda ne verjel, da imamo v naši župniji štiri župane, a trije od teh prebirajo — »Štajerca«. Može, dajmo tudi mi slovo listu, katerega vse opušča, in stopimo ob stran svojih slovenskih bratov in tovarišev!

Pri vasovanju so v St. Lovrencu nad Mariborom štirje fantje delavca Jožefa Smolčnika tako nabili, da je nevarno ranjen.

Ptujski Nemci so si v laseh. Ptujski občinski svetnik Fürst v posebni knjižici dokazuje, kako zavoženo je ptujsko mestno gospodarstvo. Zdaj se bo dalo mestno gospodarstvo po dveh pregledovalcih preiskati. Za Ptujčane bi bilo vse kako boljše, ako bi se brigali za svoje mestne razmere, nas Slovence pa pustili s svojim »Štajercem« pri miru. Kaj ne, gospod Ornik? Ali Vam sedaj ni tesno pri srcu, ko Vaši lastni prijatelji začnejo vstajati proti Vam! Glejte, to je kazen, ki sedaj prihaja nad Vas!

Od Svetinj. V dopisu od Svetinj pri Ormožu v »Našem Domu« štev. 6, od 13. marca 1902 se čuti tukajšnji učitelj g. Franc Megla razžaljen. Resnici na ljubo izjavljam, da nisem imel v mislih z nobeno besedo zadeti g. Megla in njega dolžiti kot pisatelja umazanega članka proti meni v »Štajercu«. Iv. Bohanec, župnik.

Iz Središča. Ko pridem nekoč po opravkih na Grabe, vidim da se je tam odprla nova slovenska trgovina gospoda Kolh... katera pa tamošnje trgovce, ptujskega kramarskega lista »Štajerca« silno jezi. Pošteni slovenski okoličani, držite se gesla »Svoji k svojim!«

Rogatec. Kdaj so že minuli dnevi našega misijona! Dobro ljudstvo se ga z veseljem spominja radi obilnega dušnega prida. Tržani — če tudi ne vsi — pa hočejo najti svoje vzroke, da ga ne morejo pozabiti. Vsak po svoje! Tako je baje trdil tisti, ki je kravo s svedrom drl. Misijonski

spomini jim vznemirjajo živce, razburjajo domišljijo. Vidijo prikazni in pošasti, ki jih preganjajo noč in dan, slišijo v svoji domišljiji to, česar niso slišali tisti, ki so se udeleževali misijona. Misijon se je obrekoval, da bi niti sam hudobec ne mogel boljše izvrševati tega posla. Česar vsega ni kriv misijon! Ta ali oni je po celonočnem pijančevanju imel drugi dan »mačka« v želodcu — kriv je misijon. Tudi umrl je po misijonu že marsikdo — kriv je misijon. Da od zdaj naprej vsi tisti ne bodo gledali cevke od znotraj, ki so se je do zdaj ogibali celo od zunaj, — verjemi, kdor more — spet kriv je misijon. Da res! Ta verderban volk tega zlehtnega cajta se štrita in fehta za groš vergänglich sveta, a za te tugende nebeskih pügarjev se pa nikdo ne bekümla. Če se bo kakemu rogaskemu petelinu kihnilo pri kikirikanju, bo tudi kriv spet — misijon. In tako dalje. K temu le ta pristavek. Za ljudi, ki imajo misijonarje za hudiče, mora misijonsko delovanje biti res hudičevo delovanje. Dober tek gospoda!

Sto let stara žena Marija Kline je umrla na Velikonočno nedeljo v Konjicah. Bila je do zadnjega čila in čvrsta.

Nove žandarmerijske postaje so ustanovljene: Na Doberni in Ljubnem, okr. glavarstvo Celje, v Kapelah pri Brezicah in v Cirkovcah, okrajno glavarstvo Ptuj.

Iz velikovške okolice. Prišel sem po svojih opravkih v nemški Šent Vid. Iz neke vasi podjunske doline so trije prignali na semenj konje. Radoveden sem bil, kako so med seboj mrmrali. »Če bi le nekoliko nemško znal, bi prodal Nemcu, ki je kupoval z mano; pa kaj mi pomaga, ker je moje znanje nemške »šprahe« pre-slabo.« »Ti bolj tiho, drugače te še kdo sliši«, pripomni hitro drugi, »in potem nam poreče, da smo doma v Malivesi pri fajerberi Nemci, ki zaničujemo »trepaste« bindišarje in upijemo hajl, tukaj pa se namreč nemško ne znamo dovolj, da bi konje prodali.« Huju sem jaz vihal svoj nos in se smejal. — Bil sem v sredo 2. aprila v Velikovcu in pri tej priliki sem si ogledal tudi pri Aufmutu novega gostilničarja Jožefa Mahoriča. Mož je na glas, da je dober gostilničar in ima v resnici dobro štajersko vino, da ga je težko dobiti malokje na Koroškem. Če bo imel dobro kuhinjo in bo točil dobro pivo in zlahtno vinsko kapljico, potem še bodo Velikovčani in drugi naši prijatelji že začeli spoznavati pomen našega »Narodnega doma«. — Bil sem na Jožefovo tudi v Dobrlivesi; sedel sem proti večeru v neki dobrolski gostilni, kjer so prav lepo popevali pevci mladega dobrolskega »povskega« zbora. Prišel je v to gostilno tudi neki dobrolski mogočnej, ki je celi dan prodajal in ljubeznjivo ponujal svoje blago slovenskemu ljudstvu, sedaj zvečer pa je prav hudobno in robato zabavljaj bindišarskim pevcem. »Oh ja« sem si mislil, »nehvaležnost je plačilo sveta.« Po dnevi so mu bili ljubi, in mu dišali slovenski denarci, zvečer pa mu ni dišala slovenska pesem in beseda. Z Bogom!

Na Bistrici v Rožu in okolici se je pojavila nalezljiva bolezen škrlatica. Več otrok je že umrlo.

Iz Dobrlevesi na Koroškem. Kakor je »Naš Dom« že poročal, so na Štefanovo leta 1901 delavci pri novi železnici umo-

čili majarja našega benediktinskega samostana Jožefa Sirnika. Hrvatska delavca Oreškovič in Mandekič sta bila na sumu in so ju tudi zaprli. Do slednjega sta oba trdovratno tajila; po neumornem trudu naše žandarmerije so pred kratkim v cestnem jarku našli še krvavi nož Oreškoviča in krivda je bila dokazana. Pred potniki v Celovcu sta bila obsojena Oreškovič je dobil 10, Mandekič pa 4 leta težke ječe. Kakor se večkrat sliši, so delavci pri novi železnici zelo bojevit ljudje, nož znajo sukati dobro in razumejo le malo šale. — Če tudi so nekateri naši prijatelji mnogo sukali svoje zlobne jezike čez sv. misijon, ki smo ga imeli tukaj od dne 25. februarja do 3. marca, je vendar bil mnogoštevilno obiskan. Ljubi Bog blagoslovi in poplačaj trud gospodov misijonarjev. — Prav lepo že popeva v cerkvi novi moški zbor domačih pevcev pod vodstvom našega organista. Živela lepa in mila pesem sovenska v Podjurski dolini in povsod po slovenskem Koroškem. Velike važnosti je lepo ubrano petje, posebno za naše mladeniče.

Vihar na Koroškem. Iz Velikovca poročajo: Minula velikonočna praznika smo imeli sicer večinoma solčno vreme, a ves čas je bril oster, deloma občutljivo mrzel veter. Včasih se je veter izpremenil v pravi vihar, ki je na mnogih krajih, zlasti na avberskih gorah, napravil zopet mnogo škode. Trpeli so izlasti mnogi gozdovi. Tudi iz Mostiča čujemo, da je tam vihar znova napravil znatno škodo. Še so nam v hudem spominu dnevi 16. in 17. prosinca, ko je vihar napravil toliko zla, in sedaj nova uima!

Samega sebe zažgal v zaporu. V Celovcu so dne 25. marca zaprli 21 letnega agenta in pisarja J. Gradišarja radi tatvine in goljufije. Ko so ga zaprli, začelo se je skoro iz njegovega zapora divje vpitje. Odprli so vrata in našli Gradišarja v ognju. Zažgal si je obleko z žveplenko, katere policaji niso opazili. V bolnici je Gradišar izjavil, da se je nalašč zažgal, da se ogne preiskavi. Nekaj trenutkov po tej izjavi je Gradišar vsled dobljenih poškodb umrl.

* * *

Čuden bolnik. Nedavno je bil iz neke bolnišnice v azijski Rusiji odpuščen čuden bolnik, po stanu železniški delavec. Trpel je od redke bolezni, zvane maladie des tisc. Njena lastnost obstoji v tem, da bolnik nehoti oponaša delanje drugih ljudi. Ako kdo piše, ki je zraven njega, sede bolnik in tudi piše; ako kdo kašlja, kašlja tudi bolnik, ako kdo joka, preliva tudi bolnik solze; ako kdo je v njegovi navzočnosti, začne tudi on jesti itd. Ali ta bolnik oponaša tudi živali! Ko čuje lajanje psa, laja tudi sam; ako poje petelin, — začne tudi bolnik kikirikati. V bolnišnico je tega bolnika dovedla razposajenost njegovih tovarišev, katerim je njegova bolezen služila v zabavo. Navadno se jih je zbralo dosti okrog njega in vsak je proizvajal drug glas in drugo delal. In bolnik se je mučil, da bi vse oponašal. Znanost ne pozna nikakega pripomočka zoper to čudno bolezen. Ta nesrečni človek se je zopet povrnil k svojemu poslu, da bode zopet v zasmeh in zabavo obvestnih in hudobnih ljudij. Bolnik je star 35 let in drugače povsem zdrav. Slučaji

te bolezni so redki; največ se jih dobi v severni Sibiriji, v jakutskem okrožju in na Amuru. Tolmači se z vplivom puste in mrtve sibirske prirode na človeka, zlasti po zimi, kadar brezkrayne snežne in ledene poljane kar prevzamejo človeka.

Umrjeni misijonarji. Kakor vsako leto poroča tudi zdaj francoski list «Les Missions Catholiques» o številu umorjenih misijonarjev l. 1900 v raznih delih sveta. To je, žal, veliko! Znasa 171, med temi 9 škofov in 162 drugih duhovnikov! Štirje škofje so bili Francozi, trije Italijani, dva iz drugih dežel. Jeden teh je bil živ sežgan! Tri italijanske škofo so Kinezi razsekali. Jeden duhovnik je bil živ zakopan, dva sta zgorela v cerkvi z vso trumo vernikov, ki je bila pri sv. maši; drugi so bili na razne načine umorjeni. Kaj pač ne trpijo ubogi oznanovalci sv. vere po misijonih? In vendar se jih poda vsako leto mnogo križem sveta, da sejejo po Kristusovem naročilu seme božje besede.

Velika železniška nesreča v Južni Afriki. Minuli teden se je podal neki železniški vlak, obstoječ iz 6 vagonov proti Barbertonu. V vozovih je bilo polno vojakov. Vlak je dirjal po tiru navzdol z tako hitrostjo, da je predirjal v eni uri 80 kilometrov. Vlak je dosegel tako hitrost, da ga strojevodja ni mogel več ustaviti. Pri tej priliki se preobrne ves vlak po strmini navzdol, pri čemur sta bila ubita strojevodja, kurjač in 35 vojakov. Razpočil je tudi kotel lokomotive.

Konji za Južno Afriko. Iz reške luke je odplul parobrod «Devona» s 796 konji, namenjenimi za Južno Afriko. To je devetindeseti parobrod, ki je do danes iz reške luke odvel konje za Južno Afriko. Vseh konj se je doslej iz reške luke odpeljalo 45.611 glav. Sedaj se nahaja v reški luki angleški parobrod «Manchester Corporation», ki bo ukrcal 800 konj. Te dni je priplovil na Reko parobrod «American».

Zanimiv izprehod dvojčkov. Po Dunaju hodita dva zanimiva dvojčka, eden moškega, drugi ženskega spola. Moški je visok 2 metra 73 cm, njegova sestra pa je pritlikavka 80 cm in tako nežna, da jo brat nosi okoli na razprostrti roki. Semintje utakne brat sestrico v nalašč za to prirejeni žep, iz katerega potem gleda zvedavo le drobna glavička pritlikavke.

Zgorela v kuhinji. Na Dunaju je 24letna kuharica Magdalena Gram hotela poživiti ogenj v ognjišču s tem, da je vlila na gorečo žerjavico in les petrolej. Petrolejeva svetilka je eksplodirala in goreč petrolej se je vлил po obleki kuharice. Predno je prišla pomoč, je kuharica zgorela.

Samomor 76letne starke. Na Dunaju je iz tretjega nastropja skočila na cesto 76letna Josipina Mestek. Zapustila je pismo, v katerem pravi, da že predolgo živi in da se je naveličala življenja.

Fotografirani tat. Dne 21. t. m. je bilo ulomljeno v stanovanje trgovca s sadjem Karola Weberja na Dunaju. Vsa zasledovanja za tatom so bila brezuspešna. Dobili pa so vendar tatu na poseben način. Dne 21. t. m. je dal fotografirati zunanjo stran svoje gostilne v isti hiši gostilničar Koller. Ko so bile slike gotove, opazilo se je na njih nekega bežečega človeka. Policaji so spoznali na sliki, da je to znani tat Jožef Housa. V trenutku, ko je zapustil hišo, v katero je ulomil, je gostil-

ničar Kollar fotografiral svojo gostilno. Tako je tat prišel na fotografijo ter se ujel.

Občinski sodniki — konjski tatovi. Lepe razmere vladajo na Ogrskem. V Aradskem okraju je orožništvo naletelo na tolpo konjskih tatov, ki so gnali konje po cesti. Orožniki so pripeljali tatove v Arad, kjer se je pokazalo, da sta med tatovi tudi dva občinska sodnika iz okolice.

Četvorčke je povila v Turo Tridvori na Ogrskem 28letna kmetica Anepany.

Namestu vode izpil — bencin. Sinček budimpeštanskega učitelja Jakob Adler je napravil globok požirek iz steklenice, v kateri je mislil, da je voda, a je bil bencin. Kljub hitri zdravniški pomoči je deček umrl po groznih bolečinah.

Smrt na lovu. Na poseben način se je v Nizzi ponesrečil na lovu 17-letni mladenič Piere Masse. Hotel je preskočiti nek jarek in je vrgel puško preko jarka naprej. Puška je na drugo stran priletela s cevjo proti Pieru in je padla na petelina, kar je povzročilo, da se je sprožila. Strél je zadel mladega lovca v prsa in zgrudil se je, ravno ko je vzdignil nogo, da preskoči jarek.

27 ur neprenehoma igral glasovir. V Marseillu je Francoz Garnier igral 27 ur neprenehoma na glasovir, razume se, da vsled stave. V ponedeljek zvečer je začel igrati na glasovir, igral je vso noč in še prihodnji dan naprej. Popoldne je dobil že nekaj krčev v roke, proti koncu pa mu je začela kri vreti proti glavi in roke so mu otekle. Dobil je stavo 800 K, a se je vsled oslabelosti živcev zgrudil na tla.

Pogoščenje 500.000 revežev. Angleški kralj je odredil, da bode na dan njegovega kronanja v Londonu pogoščenih 500.000 revežev. Veljalo bode to 30.000 funtov sterlingov.

Prihodnja letina na Ruskem. Listi poročajo, da se pričakuje za letos na Ruskem dobre letine za žito, dasi je tudi tam letos padlo prav malo snega.

Mladeniško gibanje.

Mi gremo naprej, mi mladi!

Od Sv. Barbare pri Mariboru.

Gotovo bo zanimalo vse prijatelje in čitatelje »Našega Doma« nekaj vrstic od nas barbarških narodno-slovenskih deklet. Živahno se giblomo in veselo napredujemo. Le tako naprej! Naše bralno društvo nam podaja na svojih poučnih shodih veliko koristnega in poučljivega za našo bodočnost, posebno v gospodinjstvu in kmetijstvu. Pri bralnem društvu smo si osnovale svojo dekliško zvezo, h kateri je pristopilo takoj čez 50 deklet in še vedno pristopajo nove družbenice. Pri vsem tem pa tudi na dušne reči ne pozabimo. Za to nam daje kaj lepo priložnost Marijina družba, katera šteje čez sto samih vrlih družbenic, katere se neustrašeno bojujemo za katoliško-narodno geslo: »Vse za vero, dom, cesarja!« Pa kakor vsaka dobra reč, tako ima tudi naša dekliška zveza in Marijina družba nekaj sovražnic, ki s svojimi nesramnimi pobalini, kateri vsako pošteno reč sovražijo, nas grdo obrekujejo, ker se njim ne udamo. Me pa, predrage sestre v Marijini družbi in v dekliški zvezi, poj-dimo neustrašeno naprej. Posnemajmo dekleta drugih župnij, da ne zaostanemo.

Pa tudi vam, mladeniči naše župnije kličemo me dekleta: Vzbudite se, kateri še v nezavednosti spite, saj vendar ne bodele nazadnjaki. Le pogumno naprej! Upamo, da nas kmalu dojdete in prehitite. Me dekleta pa se še tesneje oklepajmo naše družbe, pridobivajmo ji novih družbenic, da nas bo vedno večja četa slovensko-narodnih deklet! Barbarška dekleta.

Mladeniška veselica. Pri Sv. Ani na Krembergu bo dne 13. aprila veselica z igrama »Sanje« in »Kakor ti meni, tako jaz tebi«. Govor bo imel slovenski mladenič. Začetek ob 4. uri popoldne v prostorih g. Jos. Krambergerja.

Veselica pri Sv. Jurju ob juž. žel. Krasni večer so si napravili tukajšnji mladeniči šentjurski na velikonočni ponedeljek v gostilni g. Rudolfa Doboviškega. Zbralo se je veliko število zavednih narodnih mladeničev. Nastopil je namreč prvič mladeniški pevski in tamburaški zbor, ki, kakor znano, še le kratko obstoji. Divno je bilo slišati mile glasove tamburic, da se je moralo srce topiti od veselja. Tudi pevci so izvrstno izvršili svojo ulogo tako, da boljše bi ne bili mogli. Prepevali so same narodne pesmi. Nastopali so razni govorniki, g. T. Praunseis mlajši, gosp. J. Županc od Sv. Primoža in nepozabni dobrotnik Dobrovec Matiček. Tudi izmed mladeničev so se oglasili govorniki. Z vso navdušenostjo in gorečnostjo je pa govoril tukajšnji mladenič, tamburaš Franc Žličar. Njegov govor je napravil močen utis, na vse pričujoče, kateri so bili v sobi. Ob tej priliki se je tudi sklenilo, ustanoviti mladeniško zvezo bralnega društva in to v najkrajšem času. Hrupno so gromeli »Živijo«-klici na pevce in tamburaše. Živela narodna zavest v srcih mladeničev! Nazadnje smo še sklenili, da bomo do zadnjega iztisa izgnali »Štajerca« iz naše fare, kjer so še le štirje. — Mi gremo naprej, mi mladi!

Sv. Jurij ob Taboru. Naša mladeniška slavnost, katero je »Naš Dom« že zadnjič naznanil, se nam je izvrstno obnesla. Prijatelji našega gibanja so se je mnogobrojno udeležili, naši nasprotniki so se pa jezili in so nam bili nevošljivi, čemur se ni čuditi, ker nam je bilo vse drugo in celo nebo prijazno, da smo imeli krasen pomladanski dan. Da, gosp. urednik, mi imamo tudi nasprotnike, namreč tiste, ki berejo »Slov. Narod«, »Rodoljub« in »Štajerca« ter kar je še več takih smeti; saj vam je menda znano, gospod urednik, da imajo nekatere živali in tako tudi nekateri ljudje to žalostno lastnost, da posebno ljubijo nesnago, toda k sreči bi pri nas vse te lahko preštel na prste. Pa ne mislite si, da se jih kaj bojimo! Ha ha, čisto nič, čeravno bi jih še bilo enkrat toliko kakor jih je in bi še bili bolj nasprotni kakor so, ker — mi gremo naprej! Zato smo si omislili tudi tamburice in pri prihodnji mladeniški slavnosti upamo, da bodo že nastopili mladeniči-tamburaši. Slednjič se še zahvaljujemo tistim, ki so nam poslali pozdrave, posebno še šentiljskim in rogaškim mladeničem in jim ob enem vračamo bratski pozdrav.

Eden v imenu mladeničev-taboritov.

Dobrovski nočni čuvaj.

Nikdar še nisem slisal, da bi bil kateri nočni čuvaj popolnoma sposoben za službo

pred polnočjo ali po polnoči, še veliko manj pa za celonočno stražo.

Tak nesposobnež bil je tudi dobrovski nočni čuvaj stari, miroljubni Izidor Malek, kateri se je v teku let svojem naopak življenju tako privadil, da je brez kakega budilnika ves prosti čas svoje nočne službe z mirnim srcem . . . prespal in se nikdar prepozno ne oglasil s svojim rogom.

Ker je po pogovoru navada železna srajca, zategadelj je tudi naš Izidor v rog tulil in popeval cele četrt ure po vasi okoli, potem pa spal, po zimi v kakem hlevu, po leti v kakem jarku kraj pota ali v kakem drugem zakotju, kjer ga selški ponočnjaki niso mogli najti in dražiti. Tu je spaval tri četrt ure z najmirnejšo vestjo, a pri prvem udarcu kladiva ob zvon, skočil je na junaške noge, kakor bi ga bila osa pičila, da zopet obide vas; a po dovršitvi svoje dolžnosti se zopet uda navadnemu hrkanju.

Samo doma v svoji topli postelji ni rad spal in sicer prvič, ker je stala njegova hišica daleč izven Dobrove in bi za svojo znamenito službo pol časa porabil s tja in sem hodenjem, drugič, ker ga je domači župan moral pred nekoliko leti doma iskati, na kar se mu je zagrozil, da ga bode s sramoto iz službe stiral, ako se bo to ponavljalo, in konečno tretjič, ker se je njegova stara Katica zvala, in kaj to pomeni, ve vsak, kateri pozna take kočljive stvarce.

Nekega dne se je dogodilo, da je Jadnanaložil voz slame, s kojim se je namenil drugi dan podati v Prelog na semenj; kajti tamkaj se semenj brez slame niti misliti ne da. Vsled tega tudi kupcev za tako robo ne primanjkuje.

Ko se je naredila noč, hrkal je gospodar Jadnanaložen voz slame, zunaj ograje na ulici pa je trobil Izidor svojo navadno:

»Hvaljen bodi Jezus Kristus! slavnj Dobrovčani. Jednájsta ura vam je odbila! Varujte se ognja! Čuvaj nas Bog in sv. Florijan!«

Pri tem delu je z očmi zmeril visočino slamnatega voza; ker je spredidel, da bo brez lestvice težko prišel do visoke postelje, in zagleda jedno tako prislonjeno k slivi, si jo hitro prinese ter se takoj spravi na svoj prestol, kjer se je vlegel in pretvezal po njem, kot kak turški sultan po svojem žametju in svili, o polnoči pa je z največjo točnostjo skočil iz svojega ležišča, obhodil vas ter trobil in popeval:

»Hvaljen bodi . . . i. t. d.«, zatem pa zopet odšel na svoje prijetno ležišče.

Ob tem času si je gospodar Jadnanaložil zaspane oči, stebel obleko sena, katero se je držalo, šel v hlev, kjer je svojim volem dobro jutro zaželel, jih vpregel v voz slame in poglal, ne da bi opazil, kdo spava na njem; tudi lestvica je zdrknila brez velikega ropota na tla tako, da se naš Izidor niti prebudil ni. Pa tudi ropotanje voza po kameniti cesti ne prebudi našega znanca, nasprotno, še sanja se mu da je majhno dete in, da ga doma mati ziblje.

Pot je vodila našega Jadna skozi Draškovec in Hemuševce, ko se mu je pa ob cesti v Cirkovljanah zasvetila nasproti krčma, kar je bilo znamenje, da je tamkaj radi veliko sejmarjev še odprto, ni si mogel kaj, da bi ne bil obstal z vozom in odšel malo se v krčmo pokrepčat . . .

Naš Izidor pa je mirno spaval v svoji visoki postelji, dokler ne bije zvon v stolpu dveh po polnoči.

Z jednim skokom bil je Izidor na nogah, oprta si svoj rog in sulico, ter išče z nogo prislonjeno lestvico. Ali ta je tedaj ležala v Jadnovem dvorišču v Dobravi.

»Nesramni ničvredneži! Niti jedne noči nima človek pred vami miru«, zamrmra Izidor, ki je za gotovo mislil, da so mu lestvico v stran potisnili dobrovski ponočnjaki, potem pa se po strani posmekne iz voza, se stepe, ter začne z vso silo trobiti v rog, kakor bi hotel porušiti vse zidove Jeriha. Ali, kdo popiše njegovo osupnenje, ko se oglesi v istem hipu v njegovi bližini še jeden rog, ki z močnejšim glasom tuli v svet, na kar se kakih deset korakov od njega pojavi podoba, ki je imela na sebi dolgi plašč, v desnici pa sulico ter tulila na rog v tiho noč, da bi moral gluhi čuti in čuječi oglušeti.

Sedaj pa se je naš Izidor zaradi neizmerne zlobe tega ponočnjaka, ki se upa nočnega stražnika na tak brezobziren način dražiti, tako hudo razjezil, da se je z nečloveškim glasom zadri nad njim:

»Ti lopov nesramni, jaz te bom že naučil stražiti!« A tej prikazni, ki je bila ravno tako pravi nočni čuvaj, kot naš Izidor, se nikakor ni boljše godilo, kadar je onega zagledal. V cirkovljanskem čuvaju je začelo kipeti, na kar se je z vso silo svojih mladih let zaletel v starega Izidora, strgal mu iz rok njegovo, v službi neizogibno orožje, ter ga jel z vso silo daviti, zraven pa kričati:

»Čakaj ti lopov, me še boš kdaj dražil? Poberi se v zapor, in jutri na vse zgodaj ti bode naš župan take povedal, da te za vselej mine volja še kedaj ulogo vaškega čuvaja igrati.«

S temi besedami porine mož našega slabotnega Izidora, čigar mozg v kosteh je že bil precej izsušen od starosti in slabote, proti neki sobici, in akoravno je Izidor proti temu postopanju slovesno ugovarjal, se je znašel vendar naenkrat v mali, temni in zaduhli sobi brez pohištva; ta soba ali bolje rečeno temnica, je stala v dvorišču občinske hiše ne daleč od prostora, kjer je stal Jadnov voz, ter je imela močne zapahe na vratih, na edinem okencu pa železno mrežo tako, da človeka nikdo ni mogel ukrasti iz nje.

Tu je tedaj dobrovski čuvaj ležal na trdi klopi, napenjajoč si možgane medtem, ko je že stokrat pogledal skozi omreženo okno, ter sam s seboj govoreč: »Kar se mi to sedaj dozdeva, to more in ne more biti, ne — še vedno ležim na Jadnovem vozu in sanjam — a skoro se mi dozdeva, kakor bi se bil sam semkaj zaprl!«

Ko se pa je popolnoma zdanilo in se je po svoji temnici malo razgledal, moral je sam sebi priznati: »To pa vendar ne morejo sanje biti, a — poglej, poglej, človek božji, to pač ni naš zapor — sedaj pa res ne vem, če sem še jaz ali nisem jaz, in . . .«

V tem hipu zarožlja nekdo zunaj pred vrati s ključji, rjasta ključavnica zaskrpije, in cirkovljanski nočni čuvaj odpre vrata, da odpelje nesramnega ponočnjaka k predstojniku, kjer se mu bo povedalo, kar mu gre.

Ko pa jetnika sedaj po dnevi bolje v lice pogleda, postane mu obraz dvakrat tako dolg kot prej, potem pa se s krohotom nasmeje ter pravi: »Naj me kar tristo biričev vzame, če ti nisi Izidor

Malek, moj tovariš iz Dobrave, koder go-
spod Hischler-Zalan Poldi z deskami trži!

A naš Izidor je gledal, in ko vidi to
bedasto tele okrog sebe plesati in se tako
neznosno krohotati, tedaj vikne: «To bi
se človek takoj na glavo postavil in ostal
tako stoječ kar tri tedne, če ti nisi Filip
Čavlek, moj tovariš iz Cirkovljan! Kako
pa sem prišel?»

Odgovori mu Filip: «To jaz moram
tebe vprašati, ker sva midva sedaj v cir-
kovljanskem zaporu in tam sem jaz gospod,
a ti...?»

Sedaj pa se Izidor vdari po glavi in
veli: «Čuješ, meni se že jasni v glavi,
kajti zdi se mi, da je bila zibelka, v ka-
teri sem sanjal, Jadnov voz slame; ah,
ah, glej, glej — to ti je zmešana stvar!

— No, veš kaj, rad ti ga plačam kak
litreček, če nikomur ne poveš!»

Ta litreček sta oba čuvaja hitro iz-
pila... Filip Čavlek iz Cirkovljan pa le
ni znal molčati, — drugače bi jaz ne
mogel izvedeti.

Častilcem

lurške Matere božje.

Odkar se je l. 1858. prikazala Marija
v Lurdu srečni Bernadiki ter je tam začel
izvirati čudapolni studenec, in odkar je po-
božni francoski narod na povelje nebeske
Kraljice zazidal v Lurdu krasno hišo božjo,
se zdi, da je Marija podvojila svojo ljube-
zen do revnih zemeljskih otrok. Zdi se, da
so se povrnilo časi, ko je še njen božji
Sin hodil po zemlji učeč in deleč milosti
in dobrote judovskemu ljudstvu. Neštevilno
čudežev se dogaja v Lurdu leto za letom
in pa širom sveta po samemu rabljenju
lurške vode. In še obilnejše so dušne mi-
losti, katere prejema krščanski rod iz rok
brezmadežne lurške Device.

Pa podvojila se je, rekel bi, v zadnjih
štiridesetih letih tudi ljubezen kristjanov
do Marije. Povsod nahajaš med njimi v
znamenje čiščenja Marijinega spominke
lurške Kraljice. Ne najdeš že hiše brez
lurške podobe, ne skoraj cerkve brez lur-
škega altarja ali vsaj kipa lurške Marije.
Ob cestah in potih se je postavilo na tisoče
lurških kapelic, pozidalo se mnogih lurških
cerkv.

Leta 1908 bo preteklo 50 let, odkar je
Marija osemnajskrat zapustila nebesa in se
ponizala k nam zemeljskim otrokom. To
leto bo, če še mogoče pomnožilo čiščenje
Marijino in krščanski narodi, udani ji iz
srca, bodo najslavnejše obhajali in slavili
to blaženo prvo petdesetletnico. Tudi slo-
venski rod, ki toliko ljubi in časti Marijo,
ne bo zaostajal za drugimi. Slavil bo go-
najsijajnejše to petdesetletnico.

Marijini otroci širom mile nam slovenske
zemlje, s temi vrsticami ste pa že zdaj
zahvalni k delu, ki se namerava ravno v
proslavo in spomin petdesetletnice Marijinih
prikaznij v Lurdu.

V Rajhenburgu na Savi, na Spodnjem
Štajerskem, se je z dovoljenjem preč. kne-
zoškofijstva in vis. deželne vlade dne 17.
maja 1901 ustanovila cerkvena družba,
ki ima namen tik trga rajhenburškega na
krasnem holmiču pozidati novo farno cer-
kev, posvečeno Mariji lurški. Ta lurška
cerkev bo se stavila v spomin petdeset-
letnice Marijinih prikaznij v Lurdu, se po-
namerava brezmadeža spočeti Devici. V ta
namen se že pridno pobirajo denarni pri-
spevki. Dasi cerkvena družba deluje še-le

tričetr let, šteje že do 2000 udov in na-
bralo se je 8000 kron.

Da bo pa še bolj vrolo prospevalo to
Mariji lurški posvečeno delo, vabimo s tem
Marijine častilce širom slovenske zemlje,
da v obilnem številu pristopijo k naši cer-
kveni družbi, ter jo po svojih močeh prav
blagodušno podpirajo. S tem ne bodele
omogočili samo prepotrebne nove farne cer-
kve v revni rajhenburški fari, ampak storili
bodele mnogo v čast in slavo Marijino,
kajti ta cerkev na slovenskih tleh, bo po-
stala ob enem blagodejna romarska cerkev
— slovenski Lurd.

Udje družbe plačajo po 1 krono 20 vi-
narjev ali 60 krajearjev na leto, ustanov-
niki po 10 kron ali za vselej 100 kron,
dobrotniki pa kolikor hočejo. Želi se, da
se plača, če mogoče, za več let skupaj, n.
pr. za 5 ali 10 let, ker se na tak način
denar prej naloži na obresti. Za ude, usta-
novnike in dobrotnike cerkvene družbe se
obhajajo večne maše in sicer vsak prvi pe-
tek v mesecu, razun štirih mesecev, v ka-
terih se nahajajo kvatrn tedni. V štirih
mesečih so pa mrtvaška opravila enaka,
kakor vernih duš dan in pa peta črna
maša za večni mir in pokoj vseh rajnih
ustanovnikov, udov in dobrotnikov cerkvene
družbe. Tako se jim plačuje vsak dar, po-
deljen družbi z dušnimi darovi, s sadovi
večnih maš. Marsikterega grob bo pozabljen

za vsikdar, preden ga bo obrastel prvi mah,
a kdor pristopi v krog cerkvene družbe v
Rajhenburgu, ne bo pozabljen v daritvah
sv. maš in molitvah nikdar.

Za tiste dobrotnike naše cerkvene družbe
pa, ki si posebno prizadevajo za njo, druge
k njej nagovarjajo, nabirajo novih udov in
doneskov, se bereta vsako leto vrhu ime-
novanih 12 svetih maš še dve sveti maši
in sicer 11. februarja ob dnevu prve pri-
kazni Marijine v Lurdu in pa 16. aprila,
ob smrti dnevu Bernardike za srečno
smrt. Imenovani sv. maši se bodele opravi-
ljali tako dolgo, da se bo dozidala nova
cerkev.

Častilci Marijini! Delo je krasno in
zaslužljivo, ki se namerava izvršiti v čast
in slavo lurške Marije. Podpirajte je in
dajte se vpisati v cerkveno družbo! Denar
za družbo se lahko pošilja naravnost far-
nemu uradu. (Naslov: «Farni urad, pošta
Rajhenburg na Savi»). Po sprejemu de-
narja se bo vsakemu poslala vpisna knji-
žica, ki bo svedočila, da je dotičnik sprejet
v cerkveno družbo ter da postane deležen
vseh njenih duhovnih dobrot.

V Rajhenburgu, ob letnici prve prikazni
Marijine v Lurdu, dne 11. febr. 1902.

Jožef Cerjak,

župnik in predsednik cerkvene družbe.

Franz Ausenak,
tajnik.

Franz Kralj,
predsedn. namestnik.

Slovinci!

podpirajte narodno in do- mačo časopisje!

Kdor hoče imeti najboljši in najcenejši na-
rodno-politični in gospodarski tednik, ta si
naj naroči list:

„Slovenski Gospodar“

kateri ima vsakih 14 dnij list „Naš dom“ kot prilogo.

„Slovenski Gospodar“ s prilogo „Naš Dom“ stane s
poštnino celo leto 4 K, pol leta 2 K, četrť leta 1 K.

List prinaša podučljive uvodne članke o narodno-po-
litičnem položaju, razne politične dogodbe v ožji domovini
in v širjem svetu, dopise iz raznih krajev slovenske domo-
vine, gospodarska in društvena poročila, novice, kakor tudi
zanimive pripovedi in podučljive gospodarske razprave. —
Poročila iz vseh krajev o zanimivih in resničnih dogodkih
so nam dobrodošla.

Ker je list zelo razširjen po Južnoštajerskem, deloma
tudi po Kranjskem in Koroškem, se zamore najbolj pripo-
ročati za oznanila o prodaji in kupovanju posestev, o raz-
pisih šolskih in občinskih stavb, o razpisih letnih in živinskih
sejmov, o dražbah, za oznanila o otvoritvi in priporočilih
obrto in trgovin, o prostih službah za občinske tajnike in
redarje, za obrtne in trgovske pomagače in učence, za orga-
niste in cerkovnike, za delavce, hlapce in dekle itd. itd.

Cena pri oznanilih primeroma jako nizka, pri večkratni
objavi še poseben popust.

Posebno se priporočajo mala oznanila, kjer stane
vsaka beseda 2 h za vsakokratno objavo.

Za mesec majnik! Slovenski ateljer

priporoča preč. duhovščini: v grobn ležeče in na tabernakelnu stoječe iz- veličarje, ljurdске device podobe z votlinami in brez, vse umetno izdelano in fino slikano, dalje vse druge v stroko cerkvenih del spadajoči izdelke.

☛ Za vsako poljubno delo pošljem orig. fotografije. ☛ 3 3-3

Naslov Konrad Skaza, St. Ulrich, Gröden, Tirol.

Cerkovnik in organist

se sprejme 1. majnika t. l. Oglasi se naj pri župniku farne cerkve na Kapli pri Arvežu (Kappel bei Arnfels). 8 2-2

Zavarovanje pogrebnihi stroškov.

Nravna dolžnost sili vsakogar, da olajša v slučaju svojega umretja svojim zaostalim gnotne skrbi za dostojen pogreb. To je najlažje po zavarovanju pogrebnihi stroškov za 50, 100, 150, 200, 250, 300, 350, 400, 450 in 500 K z meseč. doneski po 20 h in više. Sprejemajo se le zdravi v starosti od 15. do 60. leta. — Vpisana pom. blagajna k Sv. Angelvarhom na Dunaju je v teku desetletij do l. 1900 izplačala čez 90.000 umretnih slučajev in ima okol 1.100.000 K premoženja. — P. n. visoko-cenjeno občinstvo je najljubnješe prošeno, da hiše obiskujočim poverjenikom celó zaupa. Mesečni doneski in novi deli nabirajo se pa vselej tudi pri podpisnem zastopu. Z odličnim spoštovanjem se priporoča zastop **J. E. Weizl v Mariboru**, Zofijini trg šte. 3. 2-3

Pri vprašanjih se prosi za odgovor — znamko. ☛ Zanesljivi poverjeniki se sprejemajo. ☛

Za mesec maj!

Šmarnice

Mariji, majnika kraljici

v venec splel

Martin Jurković,

kn. šk. duh. svet. in župnik pri sv. Petru poleg Maribora.

31 premišljevanj za Marijini mesec v ljubki domači besedi. Marijine prelepe čednosti se priporočajo v podobah zalih cvetic, da si jih Marijini častilec ložje zapomni in raje posnemajo.

Broširana knjiga 80 v, vez v platnu K 1.30, vez v usnji K 1.60. — Poština 10 vin.

Razpošilja se le proti predplačilu, ker je to najceneje. Na naročila brez denarja se ne ozira. Prosi se, naročila kmalo doposlati, ker je samo malo število iztisov na razpolago.

Prodaja

tiskarna sv. Cirila.

V Marijinem Celju.

Zgodovinske in potopisne črtice. Spisal in izdal s pridigami, katere je imel v Marijinem Celju, dr. Anton Medved, c. kr. profesor v Mariboru.

Knjiga obsega 173 strani v 8°.

Cena je 60 vin., po pošti 70 vin.

Razpošilja se samo proti predplačilu; denar se tudi lahko pošlje v znamkah.

Dobi se

v tiskarni sv. Cirila v Mariboru.

Izdelovalnica
Burggasse 38
Maribor.

Jožef Kregar,
mizar,

Stanovanje
Pfarrhofg. 5
Maribor.

priporoča vsakovrstno najlepše kakor tudi bolj priprosto izdelano

Lastno delo!

pohištvo.

Najnižje cene!

Zakaj

Zato,

Zato,

zamorem edino jaz prodajati lepo in izvrstno izdelano pohištvo tako po ceni, kakor se ne dobi nikjer drugod.

ker nimam več prodajalnice, ni mi tedaj več treba plačati velike najemnine in zamorem vsled tega oddati veliko ceneje moje izdelke.

ker nisem primoran imeti v zalogi slabo izdelano fabriško pohištvo, ampak imam samo pohištvo lastnega izdelka, katero se izdeluje pod mojim nadzorstvom in za katero jamčim brezpogojno. 6 3-3

Tovarna poljedelskih strojev v Hočah pri Mariboru Josip Pfeifer-ja

izdeluje s parno močjo ročne mlatilnice najnovejših prednosti, s mahalnim bobnom, pri katerem se osišče vrti v bronski topovini. 1—2 moža zadostujeta, da gonita celi dan in izmlatita v 10 urah od 500—800 snopov. Cena prej 130 K, zdaj znižana cena 110 K. Enoletna garancija. Dam tudi pet dni na poskus.

Mlatilnice, ki se gonijo s kojsko, volovsko, vodno ali parno močjo in iztresajo, čimjo in vejajo. — Rezalnice za klajo, ročne in z nogo, ki režejo klajo v dolgosti od 6—100 milimetrov. — Čistilnice za žito, pšenico, oves itd. — Vejalnice. Družgalnice za sadje s kamnati, cementni ali železni valarji. Družgalnice za grozdje. — Stiskalnice in stiskalne obode. Lušnice za kuruzo. Amerik. stroje za sekanje slanine. — Vzdigalnice. Sesalke za studence in cevi za napeljevanje vode. Sesalke za gnojnico. Mline za roko, ali katere druge moči gonijo. Žage za deske itd. Stroje za lomljenje škornje za usnjarje. Pluge in brane za travnike, za iztrganje hmela. — Pravila strojev se izvršujejo najboljšo in po najnižji ceni.

Sv. Anton v Sl. gor., 6. avgusta 1901.

Dajem Vam naznanje, da sem z mlatilnico, katero sem od Vas kupil 11. julija 1901 popolnoma zadovoljen. Mlatiti sem dal pšenico in oves, — in stroj dela izvrstno. Dva moža njo lahko ženeta celi dan. Jaz bom Vas in Vaše mlatilnice priporočal. Z odličnim spoštovanjem

Anton Vraz,
župnik.

Sv. Anton v Sl. gor., 26. avgusta 1901.

Naznanim Vam, da sem popolnoma zadovoljen z mlatilnico, katero sem od Vas, kako naročeno, dobil. Jaz spodaj podpisani priporočam, ako si želi kedo mlatilnico naročiti, naj si naroči pri g. J. Pfeiferju v Hočah, kateri izvrši hitro in gotovo svoje delo. Spoštovanjem

Janez Omulec,
posestnik.

Runec pri Ormožu, 29. oktobra 1901.

Vam naznanim, da sem s strojem, ktere ga ste mi poslali, prav zadovoljen, izvršuje lahko in redno svoje delo. Vas bodem priporočal. Spoštovanjem

Franc Vabič,
nadučitelj in posestnik.

V Rakoveh pri sv. Tomažu, 18. avgusta 1901.

Blagorodnemu gospodu Jožefu Pfeifer.

Za sprejeti mlatilni stroj se zahvaljujem, da bi nam služil mnogo let nepoškodovan; ako se poškoduje se priporočamo Vašim popravkom. In tudi naši kmetje se priporočajo za drugo leto Vašim strojem. Srčni pozdrav

Lorenč Cankar,
posestnik.

Stranje, Reichenburg, 1. septembra 1901.

Vam naznanim, da sem s poslano ročno mlatilnico prav zadovoljen. Hvala za njo. Spoštovanjem

Franc Radaj,
posestnik.

V Gornih Lazah (Loče), 31. avgusta 1901.

Z mlatilnico sem zadovoljen in se zahvaljujem. Pozdrav

Franc Verhovšek.

V Konjicah, 1. oktobra 1901.

Mlatilnica je dobra. Vas pozdravljam

Ignac Mak.

Ljutomer, 5. oktobra 1901.

Stroja sta dobra. Vas bodem priporočal.

Em. Slander.

V Osluševcih, 23. novembra 1901.

S strojem sem zadovoljen.

Janez Kovačec,
posestnik.

Razbor pri Slovensgradcu, 16. februarja 1902.

Prosim odpišite mi, ali ste sprejeli denar. Ker ste mi zadnokrat rekli, da pridete sami, torej prosim, spolnite nam to željo, ker je mnogo kmetov, ki bi si radi pri Vas naročili mlatilnico. S srčnim pozdravom

Juri Potočnik,
posestnik.

Bolete

za stojino na živinskih sejmi
s tekočimi številkami nareja na
zahtevanje točno in po ceni
Tiskarna sv. Cirila v Mariboru.